

Proč stále považuje většina myslivců za absolutně nepředstavitelné lovit srnčí zvěř na společných lovech?

Opravdu si nestačí pouze říct, že na běžně organizované naháně začnu lovit srnčí zvěř. Ta má přece jen svá specifika, která ale nevyklučují společný lov. Vždy se tomu musí přizpůsobit organizace celého společného lovu a aby byl úspěšný, důležité je i dodržování následujících pravidel.

Vyřízení výjimky ze zákona o myslivosti. Konkrétně se jedná o výjimku ze zakázaných způsobů lovu – § 45, odst. 1, písm. u), která je spojena s rozhodnutím podle § 39 tohoto zákona.

Precizní a bezchybné naplánování a zorganizování celé akce. Závodčí již dopředu musí znát svá zaváděná stanoviště. Lovci musí dostat přesné instrukce na svém stanovišti o bezpečnosti, pohybu honců, možnostech střelby apod. To samé platí i pro vedoucí jednotlivých skupin naháčky. Všichni účastníci také musí mít instrukce, jak naložit s ulovenou zvěří – její přiblížení, svoz apod. Zjednodušeně řečeno: každý musí přesně vědět, co má dělat a jak se má chovat.

Je společný lov srnčí zvěře úpadkem tradiční myslivosti nebo žádoucím pokrokem?

Nejen na sociálních sítích se počátkem prosince 2024 začalo poměrně živě diskutovat o fotografii z výřadu společného lovu v režijní honitbě Lesní správy Hořice státního podniku Lesy České republiky. Zaujalo zejména několik desítek kusů srnčí zvěře a aniž by kdokoli z diskutujících o akci cokoli věděl, shodla se většina na tom, že je to hnus, odpornost, likvidace zvěře a úpadek české myslivosti. Spektrum vulgarizmů padajících na hlavy myslivců, kteří byli na místě, si můžete snadno domyslet.

Co se ale skutečně stalo a proč je dnes, kdy je na mnoha místech zvěř přemnožená, potřeba nebrat myslivost jen jako hobby, ale racionálně během společných lovů plnit plán lovu zvěře, včetně té srnčí?

Pokusím se tedy představit si názor lesníka a myslivce, který se snaží hledat způsoby, jak to jde, a ne důvody, proč to nejde.

Dosud mi nikdo z erudovaných myslivců nebyl schopen vysvětlit, čím je srnčí zvěř natolik odlišná, že její lov na naháčkách považuje většina za nepřijatelný. Nad lovem jelení, sičí, mufloní a daňčí na společných lovech se nikdo ani nepozastává a loví ji s velkým potěšením, srnčí je ale tabu. Ve většině evropských států je přitom společný lov srnčí zvěře naprostou samozřejmostí. Tak proč by to nešlo u nás?

Jedním z dopadů aktuálně projednávané novely zákona o myslivosti, popř. jakékoliv novely v dalších letech, budou zvýšené nároky na myslivce, a to i v podobě nutného navýšení lovu spárkaté zvěře. V době, kdy má málokdo čas trávit v honitbě desítky hodin na jeden ulovený kus, považují za mnohem vhodnější variantou lov zvěře, včetně srnčí, na společných lovech. V den společného lovu je tak veškerá zvěř

stresována pohybem honců, psovodů a psů. Naopak srnčí zvěř pak často stresujeme ještě minimálně jednou při lovu individuálním. Není k tomu ale žádný důvod.

Myslím, že je pro zvěř rozhodně lepší dobře organizovaný společný lov veškeré, zejména holé, zvěře všech druhů, která má stanovenou dobu lovu, než ji v podstatě permanentně stresovat častými návštěvami honitby v jakoukoliv denní dobu.

Zvěř je nutné spolehlivě přechíst. Na to je v době podzimu, kdy má většina srnců shozeno, potřeba mít prostor a čas. Nevhodné jsou tedy obstavené leče nebo střelecká stanoviště umístěná na průseku, cestě nebo svážnici. Střelecká stanoviště musí být nejlépe umístěna v porostech, kde má střelec dostatečný přehled a vidí zvěř včas přicházet, aby ji mohl spolehlivě přechíst a následně lovit.

Střelecké stanoviště. Nejvhodnější jsou naháňkové posedy, kdy má střelec nejen větší přehled, ale také při střelbě může využít oporu, a tím spolehlivěji umístit zásah. Z vyvýšené pozice je navíc střelba mnohem bezpečnější.

Nestřílet v běhu. Na srnčí zvěř se v běhu nestřílí. Za prvé je to velice nejisté a za druhé to není potřeba. Srnčí zvěř je specifická tím, že při zvednutí ze stávaníště nepřebíhá rychle do jiné krytiny, ale často se zastaví, ohlédne, popojde, jistí, a to jsou právě chvíle, kdy ji lze přechíst, ale také spolehlivě lovit.

Odpuštění si výstřelu. Pokud si nejsem jistý, zda se jedná o samčí nebo samičí pohlaví, tak nelovím. Zároveň pokud nemám výhodnou střeleckou pozici ve vztahu ke zvěři, tak si výstřel odpustím a zvěř může v klidu odejít, přijít znovu anebo jinému lovcí.

Zkušební myslivci a lovci. Přestože všichni

myslivci složili zkoušky a považují se za erudované odborníky, v praxi je stále hodně těch, kteří nedokážou bez paroží rozeznat srnu od srnce, natož v několika málo sekundách nebo minutách. A samozřejmě musí vnitřně souznít s lovem srnčí zvěře na naháňce.

Tlumiče hluku. Nejen vzhledem k vlastnímu sluchu, ale i ke zvěři považují použití tlumičů hluku za optimální. Ozvěny hromových výstřelů nejsou přínosem pro ostatní zvěř v honitbě ani pro laickou veřejnost v okolí.

Těchto několik názorných zásadních pokynů ke společnému lovu předcházelo výradu na fotografiích. Lovu se účastnilo 28 lovců, byl organizován jako dvě leče formou naháňky se slíděním. Výměra každé leče byla přibližně 400 hektarů, celkem padlo asi 120 výstřelů.

Na výradu bylo celkem 96 kusů spárkaté zvěře, z toho 34 srn, 31 srnčat, osm lončáků, 15 selat, pět muflonek a tři muflončata. Ano, opravdu ani jediný srnec! To svědčí o obrovské zkušenosti, ukázněnosti a střeleckých dovednostech lovců.

Po několika týdnech od naháňky musím konstatovat, že se srnčí zvěř v honitbě naprosto běžně vyskytuje a pohybuje, ale už v takových početních stavech, které jsou únosné pro lesní ekosystém, takže nejsou nutné oplocenky v takovém rozsahu jako v předchozích letech. Ve střednědobém horizontu navíc oče-

káváme navýšení druhové pestrosti přirozeně obnoveného lesa. Znamená to tedy, že zvěř v porostu zůstává, ale už ho nelikviduje.

Z mysliveckého pohledu je to počet určitě zajímavý a z lesnického taky, protože nemá zásadní negativní vliv na lesní hospodaření a úspěšnou obnovu porostů.

Společný lov srnčí zvěře není a nikdy nemá být povinností, ale jen možností. Může pomoci s plněním plánu lovu v honitbách, výřad je navíc stane početně atraktivnějším. Rozhodně ho ale nelze praktikovat plošně, a to i z důvodů, které jsem už uvedl.

Je zřejmé, že striktně negativní přístup k lovu srnčí zvěře na společných lovech je v myslivcích zakořeněný kvůli stále platnému zákonu o myslivosti z roku 2001. Od té doby ale uplynulo třináct let a za tu dobu se celá společnost zásadně proměnila. A jiné jsou i požadavky lesníků, zemědělců nebo ochránců přírody. Pokud tedy něco povede k úpadku tradiční myslivosti, není to lov srnčí zvěře na naháňkách, ale neochota nebo neschopnost velké části myslivců těmto požadavkům svůj výkon práva myslivosti přizpůsobit.

Lesu a lovu zdar!

*Ondřej PECHÁČEK,
lesní správce z Hořic (LČR)
a jeden z organizátorů zmíněného společného lovu*